

Мамчич Олена

Народилася в Чернігові. Авторка більше 210 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 55 міжнародних антологій, 8 збірок поезій. Голова Чернігівського обласного осередку ВТС КЛУ Лауреат Чернігівського літературного конкурсу «Книга року – 2017» («Константа»), «Книга року – 2018» («Амплітуда любові»), лауреат Чернігівської літературної премії імені Леоніда Глібова (2018) у номінації «Поезія».

У розгублені руки і губи
Повертають зненацька в словах,
Не відчувши похмурої згуби
У невизнаних біглих вітрах.
Прокидаюся в милих долонях,
Я і гадки не мала — люблю,
А під стелею — маки червоні,
Таїну їхню знову ловлю.
У клубку незвичайних майстерень —
Павутиння зрадливих стежин,
Там, за сонцем, всміхається терен
І гірчить від кохання полин...

Раптово зупинилися слова
У маячні незвичних силуетів,
Розтане день, і втратить ніч права
На всі гріхи бездольної планети...
Рухливий несподіваний обман
Знов зазирне у лінії надії,

У брамі снів та в хаосі туман
Свої обійми віялом розкриє...
Зневіра зачерпне солоності провин,
Немов нап'ється мороку та суму,
І знов відчуєш віковичний плин
Кохань блаженних невгамовним струмом...

Ти мене знаєш давно, неправдиво,
Маю дощі на прогулянках весен,
Бачила вдома справжнісіньке диво —
Рух джерела у відлизі воскреслій.
Я вже доросла, і осені сповідь
Знов прийняла, як хустину, на плечі,
І розмовляла я з нею у змові
З тьмяним освітленням, без заперечень.
Жадібно стогне, пручаючись, вечір,
В царстві химернім — лише сиве листя,
Без допомоги десь схлипує кречет,
Не пориваючись втратити місця.
Сором принижень — нелюба постійна
І у житті, і в безтямній зухвалі,
Вічна любов — сила року рушійна,
А не слова на лаштунках печалі...

Мій вірш — сказаний присмерк дня
І ночі волелюбної урок,
Незвичності приборканим вогням
І злива віковичності зірок.
Йому вклонившись, Богу помолюсь,
Сприйму карбований тасмний зміст
І до вітрів спочилих притулюсь,
Побачивши небесний чистий лист.
Блаженні оповідки світлих днин
Ще зачекають обраних шляхів,
Гірчить, схилившись, зваблений полин
У невагомості закреслених років...

Якби ми жили на Землі
Щиросердими диваками
І слова заплітали майстерно вінками...
Якби ми не слухали витівки вітру,
Що носитья з грозами, дивиться в вікна...
Якби ми приймали всі весни у спадок,
Блукаючи влітку доріжками саду...
Якби ми ловили вечірні примари
У запахах грішних, в замріяних чарах...
То що би було у людському потоці
Блаженних ідей в безкінечному кроці?..
То вижили як би?.. Чи стали б великі,
Поранивши горло в безсилі крику?..
Прости нас, дотепний у милості Боже,
Прощати нас звик, без любові не зможеш...
Ти тільки навчи нас сприймати печалі
Як кару Господню, коли не кохали...

Знов п'ю свій сон
Із зустрічей з минулим,
І вітер дме бідою у полон,
Чекає бруду вічності притулок,
Тіней рухливих безнадійний схрон...
Голодний біль, події заперечень,
Там заплутає в долях оберіг,
За рогом ніч вкладається у глечик,
Заколихавши той брутальний сніг...
Пригоди марні уві сні зійдуться
І намалюють непостійність днів,
Небачені світи там розіллються
Під блискавицю зашкарублених слів...